

РЕШЕНИЕ

№ 6646

гр. София, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-18 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър В. Боснешки

при участието на секретаря Ели Й. Гигова
като разгледа докладваното от Петър В. Боснешки Гражданско дело № 20231100104188 по описа за 2023 година

Производството е образувано въз основа на искова молба от В. Б. Я., с ЕГН:*****, адрес: гр. София, жк. „*****“ чрез адв. Б. Й., САК, срещу "М.Б." ЕАД, с ЕИК: ***** и седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“, с която са предявени обективно съединени искове с правно основание чл.439 ГПК, с които ищецът иска да бъде признато за установено спрямо ответника, в качеството му на цесионер по договор за цесия, сключена с „Юробанк и еф джи България“ АД, че ищецът не му дължи сумата от 20022,61 евро с левова равностойност 39 160,82лв., представляваща главница, сумата от 5147,77 евро с левова равностойност 19068,17лв., представляваща просрочена лихва, както и сумата от 2869,16лв. за направените разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист от 23.04.2010г. по ч.г.д.№17322/2010г. на СРС, въз основа на който е образувано изп.д.№1536/2018 на ЧСИ С.Х., поради погасяване по давност правото на принудително изпълнение.

Ищецът твърди, че първоначално процесните задължения са възникнали към „Юробанк и еф джи България“ АД, като впоследствие същите са били прехвърлени с цесия на "М.Б." ЕАД, ЕИК *****. Твърди, че преди изпълнително дело № 20188630401536 е имало образувано друго Изпълнително дело - № 20108630400541 отново при ЧСИ С.Х., рег. № 863, район на действие СГС, с адрес: гр. София, ул. „*****“, по което е нямало напълно никакви изпълнителни действия от 12.06.2012г.

Твърди, че в периода от 12.06.2012г. до 03.09.2018г., над 6 години не са извършвани изпълнителни действия по процесния изпълнителен лист, поради което е погасено правото на принудително изпълнение.

В законоустановения срок ответникът "М.Б." ЕАД е подал отговор на исковата молба, с който иска отхвърлянето на процесните искове като неоснователни. Ответникът твърди, че изпълнително дело № 541/2010г., по описа на ЧСИ С.Х. е образувано на

01.06.2010г., като по него са извършвани изпълнителни действия, последното от което на 03.07.2013г.

Твърди, че изпълнително дело № 1536/2018г. е образувано на 14.06.2018г, като в рамките на същия месец за наложени запори на вземания на ищеца от банкови сметки. Твърди, че от деня на последно плащане по изпълнително дело № 541/2010г., а именно 30.07.2013г., до деня на образуване на изпълнително дело № 1536/2018г. – 14.06.2018г. не са изминали пет години, поради което и не е изтекла погасителната давност.

На самостоятелно основание твърди, че началната дата от която следва да се изчислява давностния срок е публикуване на ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Съгласно даденото с ППВС № 3/18.11.1980 година тълкуване, образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, като по време на изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, обаче е дадено съвсем различно разрешение като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира и във връзка с това е отменено цитираното ППВС.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, Софийски градски съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира, че така предявените искове с правно основание чл.439 ГПК са допустими и следва да се произнесе по същество.

Съгласно Решение № 60282 от 19.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 903/2021 г., III г. о., ГК, длъжникът има правен интерес от установяване, че не дължи изпълнение на погасено по давност вземане, за което е налице изпълнително основание /влязло в сила съдебно решение/, въз основа на което е издаден изпълнителен лист, независимо от това дали е налице висящ изпълнителен процес. Наличието на изпълнителен титул в полза на кредитора, въз основа на който той може да инициира по всяко време изпълнително производство, обуславя интереса на длъжника да иска установяване, че вземането е погасено по давност. Това е така, защото само давността може да изключи принудителното изпълнение, но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете. Перемцията не изключва принудителното изпълнение, защото когато тя настъпи и кредиторът направи искане за нов способ за изпълнение, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни поискания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращия се у него изпълнителен лист. Единствената последица от настъпилата перемция е, че съдебният изпълнител ще образува новото искане в ново /като номер/ изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по силата на закона.

По реда на чл.422, вр.чл.415, вр. чл.417 ГПК, са предявени обективно съединени искове с правно основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр.чл.535 ТЗ, вр. чл.86 ЗЗД, с които се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца суми, за които са издадени Заповед за незабавно изпълнение по чл.417 №6322/04.03.2022г. и Изпълнителен лист №3998/04.03.2022г. по ч.гр.д.№9414/2022г. на СРС, поради което и съдът намира, че

производството е допустимо.

По основателността:

Видно от изпълнителен лист от 23.04.2010г. по ч.г.д.№17322/2010г. на СРС длъжниците „Аленис“ООД и В. Б. Я. са осъдени солидарно да заплатят на „Юробанк и еф джи България“ АД сумата от 20022,61 евро, представляваща главница, сумата от 5147,77 евро, представляваща просрочена лихва, както и сумата от 2869,16лв. за направените разноси. Изпълнителният лист е издаден въз основа на заповед за незабавно изпълнение от 23.04.2010г.

Въз основа на процесния изпълнителен лист и по молба на вискателя от 01.06.2010г. е образувано Изпълнително дело - № 20108630400541 при ЧСИ С.Х., рег. № 863, район на действие СГС, с адрес: гр. София, ул. „***** *****“. В молбата на вискателя има изрично възлагане на ЧСИ по реда на чл.18 ЗЧСИ да извършва всички необходими изпълнителни действия за удовлетворяване вземането на вискателя.

По изпълнителното дело е изпратена покана за доброволно изпълнение, получена от длъжниците на 18.06.2010г. Предприети са и редица изпълнителни действия- налагане на възбрани върху недвижими имоти, запори върху вземания в 30 търговски банки, описи на движими вещи.

На 12.06.2012г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника.

На 30.07.2013г. ищецът В. Я. с платежно нареждане е превела по банков път сумата от 127,28лв. за погасяване на част от дълга по процесното изпълнително дело.

С молба на "М.Б." ЕАД от 28.02.2018г. е поискано да бъде конституиран като вискател, вместо първоначално конституирания такъв, като е приложил и договор за цесия сключена с „Юробанк и еф джи България“ АД от 21.06.2017г., с който са прехвърлени и процесните вземания.

С молба на ищеца от 27.04.2018г. е поискано прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433 ал.1 т.8 ГПК.

С постановление от 03.05.2018г. на ЧСИ С.Х., е прекратено изпълнителното производство поради неизвършване на изпълнителни действия повече от две години на основание чл. 433 ал.1 т.8 ГПК.

Въз основа на процесния изпълнителен лист и по молба на вискателя "М.Б." ЕАД от 14.06.2018г. е образувано изп.д.№1536/2018 на ЧСИ С.Х..

Предвид гореизложената фактическа обстановка съдът намира за установено следното от правна страна:

Съгласно чл. 439 от ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението - т.е. чрез иск длъжникът оспорва вземането и материалната незаконосъобразност на изпълнението, като същият може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

По аргумент от разпоредбата на чл. 416 от ГПК с изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК и влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК настъпва стабилитетът на последната и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират.

Предвид гореизложеното и в съответствие с разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК, правнорелевантни в настоящото производство са само фактите, които са настъпили след 23.04.2010г., когато е влязла в сила заповедта за изпълнение и е издаден изпълнителен лист. Именно от този момент започва да тече срокът на новата погасителна давност относно вземанията, посочени в заповедта за изпълнение и в издадения въз основа на нея изпълнителен лист.

С влизането в сила на заповедта за изпълнение се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години. В този смисъл са Решение № 37 от 24.02.2021г., на ВКС по гр. д. № 1747/2020г., IV ГО; Определение № 480 от 27.07.2010г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV ГО, Определение № 443 от 30.07.2015г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II ТО, Определение № 576 от 16.09.2015г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV ГО, Определение № 480 от 19.07.2013г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV ГО.

Спорно в настоящето производство е кое е последното изпълнително действие по процесното изп. д.№ 20108630400541 при ЧСИ С.Х.- запорът от 12.06.2012г. или частичното плащане от длъжника от 30.07.2013г., както твърди ответникът.

В съответствие с горепосочената практика съдът намира следното изпълнително действие извършено по изп. д.№ 20108630400541 при ЧСИ С.Х. е на 12.06.2012г.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. на ВКС по т. д. № 3/2020г., ОСГТК, погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015г., откогато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980г. Поради това и съдът намира, че погасителната давност за процесните вземания започва да тече от прекратяването на изпълнителния процес.

Процесното изп. д.№ 20108630400541 при ЧСИ С.Х. е образувано преди 26.06.2015г.

В практиката на ВКС, обективирана в Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г. на IV г.о., се приема, че двугодишният срок за перемция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение /включително доброволно, напр. при постигнато споразумение между страните/, т.е. осъществяването на всички поискани способности е приключило /успешно или безуспешно/ или поисканите не могат да се осъществят по причина, за която вискателят отговаря – след направено искане не е внесъл такси,

разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото изпълнение.

Поради това и съдът намира, че началният срок за перемиране на процесното изпълнително дело е започнал да тече на 13.07.2013г., когато е извършено последното валидно действие- частично плащане от длъжника, като е изтекъл на 26.06.2015г., откогато е загубило сила ППВС № 3/1980г. Тогава изпълнителното дело е прекратено по право.

Оттогава до завеждане на исковата молба на 14.06.2018г. не е изтекла приложимата в случая петгодишна давност / чл. 117, ал. 2 ЗЗД/ за погасяване на вземането. В този смисъл е и Решение № 50099 от 28.11.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3614/2020 г., III г. о., ГК.

За пълнота на изложението съдът намира за нужно да отбележи, че дори да се приеме, че последното изпълнително действие по изп. д.№ 20108630400541 при ЧСИ С.Х. е извършено на 12.06.2012г., то това не би променило крайният извод на съда, че петгодишният давностен срок не е изтекъл към 14.06.2018г., когато е образувано изп.д. №1536/2018 на ЧСИ С.Х..

Предвид гореизложеното исковете следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По разноските:

Ответникът е представляван от юрисконсулт, като на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25 от Наредба за заплащането на правната помощ, следва да се определи възнаграждение в размер на 300 лв., които следва да бъдат заплатени от ищеца.

Предвид гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ исковете, предявени от В. Б. Я., с ЕГН:*****, адрес: гр. София, жк. „*****“ чрез адв. Б. Й., САК, срещу "М.Б." ЕАД, с ЕИК: ***** и седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“, с правно основание чл.439 ГПК, с които ищецът иска да бъде признато за установено спрямо ответника, в качеството му на цесионер по договор за цесия, сключена с „Юробанк и еф джи България“ АД, че ищецът не му дължи сумата от 20022,61 евро с левова равностойност 39 160,82лв., представляваща главница, сумата от 5147,77 евро с левова равностойност 19068,17лв., представляваща просрочена лихва, както и сумата от 2869,16лв. за направените разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 23.04.2010г. по ч.г.д.№17322/2010г. на СРС, въз основа на който е образувано изп.д.№1536/2018 на ЧСИ С.Х., поради погасяване по давност правото на принудително изпълнение.

ОСЪЖДА В. Б. Я., с ЕГН:*****, адрес: гр. София, жк. „*****“ чрез адв. Б. Й., САК, да заплати на "М.Б." ЕАД, с ЕИК: ***** и седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“, сумата от 300лв., представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25 от Наредба за заплащането на правната помощ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд- гр.София в двуседмичен срок от връчване на препис от решението на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____